

Ἡ ἀρχή μου εἶναι, νὰ μὴ ἔχω κάμμιαν ἀρχήν.

ΔΙΑΡΚΕΣ

Ο ΙΩΑΝΝΗΣ ΒΕΡΒΕΡΗΣ

εἶνε ὁ μόνος συντάχτης τοῦ ΠΑΛΗΑΝΘΡΩΠΟΥ καὶ σ' αὐτὸν πρέπει νὰ στέλνονται οὔλα τὰ γράμματα τῶν ἐπιστολῶν.

Γιὰ τὸ παρὸν ὁ ΠΑΛΗΑΝΘΡΩΠΟΣ βγάνει τρεῖς φορὰς τὴν ἐβδομάδα καὶ τυπνεταὶ σὲ 7—8 γιλιάρδες φύλλα γιὰ κάθε φύλλο ἢ συνδρομὴ του εἶνε γιὰ τὴν Ἑλλάδα δραχ. 10 τὸ χρόνο, καὶ γιὰ τὰ ἔξω τῆς Ἑλλάδος 12. Κάνοντας δὲν εἶνε δεχτὸς γιὰ συνδρομητῆς, ἀν δὲν στείλῃ πρῶτα τὸν παρᾶ. Ὅσα ἀποδλέπουν σὲ γυναῖκες, ὅσα εἶνε ἀτομικὰ καὶ ὡς καὶ διατριβαῖς δὲν εἶνε δεχτὰς. Γιὰ κάθε γνωστοποίησι πληρώνεται ἡ ἀράδα πενήντα λεπτά, τῆ κάθε φορᾶ.

ΑΘ. Σ. ΚΑΤΣΑΝΔΡΗΣ

ὑποψήφιος Δήμαρχος Ἀθηναίων.

Τὴν βιογραφίαν τοῦ ὑποψηφίου τούτου, θὰ σᾶς τῆ γράψω αὔριο, καὶ μεθαύριο ἐνοῦς ἐκάστου με τὴν ἀράδα.

Ὁ Φρεαρίτης.

Ὁ κ. Φρεαρίτης εἶνε θρέμμα τῆς Ἀθήνας, ἄνθρωπος φιλόπατρις, ὁ ὁποῖος ζῆ, ὅπως ζοῦμε ὅλοι μας. Τὸ Πανεπιστήμιο ὄλο τὴν ἀγαπᾶ, διότι αὐτὸς τὸ ἐφτείασε ὅπως σήμερα τὰ βλέπετε. Ἡ διαχείρισίς του ὑπαρξῆς ἡ εἰλικρινέστερη διαχείρισις ποῦ μπόρεσε ποτέ νὰ γίνῃ στὴν Ἑλλάδα, ἀν καὶ πέρασαν ἀπὸ τὰ χέρια του ἑκατοντάδες χιλιάδες δραχμαῖς, δὲν ἔμεινε οὔτε ἡ σκουριὰ στὰ χέρια του. Ὡς Πρύτανης καὶ ὡς Φαλαγγάρχης, ἐδιοίκησε τὸ Πανεπιστήμιο σὰν πατέρας, καὶ μάλιστα στῆς μέραις ἐκείναις τῆς πονηραῖς τῆς Μεταπολίτεψις, ποῦ ἦταν οὔλα, μπῆτε σκύλοι ἀλέστε, κι' ἀλεστικὰ μὴ δώσετε.

Εἶνε καταδεχτικὸς, ἄνθρωπος τοῦ κόσμου, ξέρε γράμματα ποῦ νὰ μᾶς μάθῃ ὅλους μας καὶ μᾶς βγάῃ προφασόρους τῆς σοφίας τῶν γραμμάτων.

Γιὰ τὴν πόλι τῆς Ἀθήνας ἔχει ιδέαις ἀλλοιώτικες. Πῶς πρέπει νὰ φτειαστοῦν τὰ οἰκονομικὰ του, πῶς νὰ πάψουνε ἡ μεγάλαις καταχρήσεις, πῶς νὰ ἐλλαττωθοῦνε οἱ φόροι τοῦ δήμου, γιὰ ἐκκλησιαίς, γιὰ ὑπονόμους, γιὰ δρόμους καὶ μ' ἓνα λόγο γιὰ ὅσα εἶνε χρήσιμα νὰ γίνῃ ἡ Ἀθήνα σωστὴ εὐρωπαϊκὴ πολιτεία, γιὰ οὔλα αὐτὰ ἔχει μελετημένα καὶ σπουδασμένα χίλια δυὸ πράγματα.

Κατεβαίνει στὸν ἀγῶνα με τὰ πιὸ εὐγενικὰ κεράλια, τὴν τιμιότης ἀπὸ τὸ ἓνα χέρι καὶ τὴν ὑποστήριξι ὁλωνόνε ἐκεί-

νων, ποῦ σπούδασαν στῆς ἡμέραις του καὶ εἶνε τόρα γιατροὶ, δικηγόροι, δάσκαλοι, παπάδες καὶ λοιποὶ, καὶ με τὴν ἀγάπη δυὸ καὶ παραπάνω χιλιάδων φοιτητῶν, οἱ ὁποῖοι, καὶ ἀν δὲν ἦναι οὔλοι ἐδῶ δημόταις, θὰ ἔχουν ὅμως κάθε ἓνας τους καὶ ἀπὸ ἓνα ψηφοφόρο ἀθηναῖο ψῆφο, νὰ τὸν ρίξῃ με καθαρὰ συνειδήσι στὴ κλῆπη του.

Αὐτὰ εἶχα νὰ σᾶς πῶ γιὰ τὸν Φρεαρίτη με λίγα λόγια, σεῖς δὲ ὁ κυρίαρχος λαός, σκέψου καλὰ καὶ κάνε, ὅτι σὲ φωτίσει τὸ ξερὸ σου τὸ κεφάλι, χωρὶς νὰ ἐπηρεάζεσαι οὔτε ἀπὸ τοὺς ἐπαινοὺς τοὺς δικούς μου, οὔτε ἀπὸ τῆς κατηγορίας τῶν ἀλλωνόνε.

Ὁ λύκος ἔχει τὸ σῆεργο του χοντρὸ, γιὰτὶ κάνει τὴ δουλειὰ του μονάχος του, κάνετε λοιπὸν καὶ σεῖς μονάχοι τὴ δουλειὰ σας, χωρὶς ν' ἀκούε τῆς τσαρλατανιαῖς τῶν ψευτοκομματάρχωνε, ποῦ τραβοῦν τὸν παρᾶ καὶ μᾶς κοροϊδεοῦν.

Πρέπει νὰ προσπαθῆσωμε με κάθε τρόπο νὰ ἀπομακρύνωμε τὴν παραγοντιὰ τῶν λεγομένων κομματάρχωνε, καὶ νὰ πάμε στὴ κλῆπη σὰν ἐλεύτεροι πολίταις, καὶ ὄχι σὰν τραγιά ποῦ τὰ ὀδηγᾷ ὁ τσοπάνης, ὅπου θέλει.

Σᾶς λέω κ' ἓνα ἄλλο. Σὲ μᾶς τοὺς ἐφημεριδογράφους νὰ μὴ δίνετε πίστι, γιὰτὶ μπορούμε καὶ μ' ἓνα κατοστάρικο νὰ προδώσωμε καὶ τὸ Χριστὸ μας. Τιμιότης καὶ ἐφημεριδογράφος εἶνε δυὸ ὅπως διόλου ἐναντία πράγματα. Πρὸ πάντων, νὰ φοβᾶστε ἀπὸ κεινοὺς ποῦ σᾶς κάνουν τὸν ἀμεροληπτο, αὐτοὶ εἶνε τὰ πιὸ κουμάσα.

Ὅταν ἀκούτε γραφεῖα «Νέας ἐφημερίς», γραφεῖα «Τηλεγράφου», γραφεῖα «Αἰώνου», γραφεῖα «Ἐφημερίς» τοῦ Κορομηλά, καὶ μπαίνετε μέσα καὶ βλέπετε πολλθρόνες, χάρταις, καναπέδες καὶ τραπέζα, βαρδάτε, ἐκεῖ μέσα κατοικαίει ἡ ψάρα καὶ τῶν γονέων, ἐκεῖ βασιλεύει ἡ φτώχεια, ἡ ὁποία ἀπὸ πάνω ἀπὸ τὰ κουρέλια, φορεῖ ἓνα ψεύτικο χρυσὸ μαντύλι γιὰ νὰ φανῇ πῶς εἶνε πλούσια.

Ὅσο γιὰ μένα, ἐπειδὴ τῆς καὶ μοῦ κάνετε τόσαις χιλιά φύλλα ἐξόδεψι, μὴ φοβᾶστε νὰ δωροδοκῆθῶ, γιὰτὶ ἄς ἦστε καλὰ σεῖς, ποῦ με μπορούνετε με χιλιαδες πεντάρες, δὲν

σας λέω πάλι, δὲν εἶμαι τόσο κουτὸς, ὥστε ἄν μου δώσουν παράδεισά να κάνω τὴν ὑπερήφανο. Ἢ θὰ τοὺς πᾶρω καὶ εἴπειτα θὰ γελοῦ καὶ θὰ τοὺς μουτζῶνω ἀπὸ μέσα μου.

Καλὶ δὲν θὰ κάνω; Ἐστὶν νὰ κάνετε καὶ σεῖς.

Συμπολίταις, Συναίδησι, γιατί κερκηνήσαμε πλέον ὄλοι ἃ συνειδητοὶ μαζκαράδες, καὶ γι' αὐτὸ οἱ χρυσογλάχρου μᾶς ἔκαναν κατόλλα, καὶ μεθύριο θὰ μᾶς ἀπιγχαμώσουν, ἀνὰ τοὺς φελλόχουους καὶ τοὺς γιαμπιτ ρουμάτιδες; τοὺς συμπεθέρους ρούτσιους.

Τὸ ἐν Ἰορδάνῃ.

Πρὶν ἀνοιῶ τὰ μάτια μου ἀντιπροῦ εἰς νὰ καὶ ἔνας παπᾶς στοῦ σπιτί.

Παπᾶ εἶπες πρῶτὶ πρῶτὶ μπροστά σου; Κακὰ θὰ πάη ἡ μέρασου; καὶ μ' ἀρχίζεις, σὰν παπατρέχας πού ἦτανε, μετὴ τὴν ἀγιαστούρα του.

Ἐν Ἰορδάνῃ, (Ξέρεις δὲ πῶς καὶ ὁ καυμένος ὁ Ἰορδάνης ὁ φίλος μας εἶνε ἀρρωστος); βρατίζων σε κύριε, (κύριε-Γιάννη, κατὶ ἀκεῖνθόρητος μᾶς ἔγινες; ἠθῆς δουλειάς. Καὶ πῶς πει ὁ Πατριάρχης; Καὶ αἱ, Χαίρομαι πολὺ), ἐκ τῆς Τριάδος, (τῆς ἀγιᾶς Τριάδος ἀλήθεια; ὁ παπᾶς, ἔκανε τέρατα καὶ σημεῖα, ἐρκενερῶθη προσκύνησις, (μὲ κάνας νὰ μὴν ἔρθη σήμερα νὰ προσκυνήσῃ στοῦ μοναστήρι, καὶ ἦτανε καὶ κομματὶ βρασιᾶς, ἀλλᾶ... ἄς ἴησι τέλος πάντων), τοῦ γαργαρέω γὰρ γενήτορος ἡ φωνή... (τί φωνή εἶνε αὐτὴ πού ἔκουσα ἀπὸ πᾶνω μου, νοικιάστῃς τὴ ἄλλο πτωμα; δόξῃ σοὶ ὁ Θεός, νὰ πᾶω νὰ τοὺς ἀγκίσσω καὶ αὐτοὺς τοὺς ἀνθρώπους), πρὸς ἐσένα ἔκαρτύονσε. (ἄμ ἐκεῖνοι δὲ πού ψευτομαρτυροῦν στοῦ δικαστήρια, δὲν ξέω τί ψυχὴ θὰ δώσουν στὸν ἄλλο κόσμο); ἠνγκανπηντό σοὶ υἴόν ὀνομάζουσα (αὐτὸ, παδί μου, τὸ ὀνομάζουσα, δὲν σοὺ φαίνεται καὶ σένα σὰν ἀγραμματοσύνη; Ποιὸς ὀνομάζουσα; Ὁ Θεὸς ὀνομάζουσα, πᾶσι ποτέ; Ὁχι. Ὁ Θεὸς ὀνομάζουσα. Ναι. Ἐγὼ τὸ εἶπα καὶ τοῦ κύρ Λίττα, καὶ μοῦπε πὶς θὰ κἀνη λόγο στη Σιάκος, νὰ διορθωθῇ τὸ λάθος. Ὄνομάζουσα..... Δὲν πᾶσι, δὲν πᾶσι, ἃ μὰ, καθόλου δὲν πᾶσι)... καὶ τὴ πνεῦμα σὲ εἶδε περισσότερο, (ει-

δες; τί ὄρατὸ περισσότερο πού ἔκανε ὁ Ντέρναρ; ἃ, βεδάκια τοῦ (λόγου σου ἔγραψες, πού δὲν ἔκανες καὶ σὺ κἀνὲν)... ὁ ἐπιφανῆς, (εἶδες στοῦ Περσικὸ ὁ Ἀβέρκιος, τί ἔκανε, τὸν ἔριξε τὸ σταυρὸ μόνον στὴν ἐπιφάνεια τῆς θάλασσας), καὶ τὸν κόσηον φωτισῆς μετὴ ηλεκτρικὸ φῶς, δόξῃ σεσεε!

Καὶ κατὶ ἀργὰ ζυγνήσατε σήμερα; Παρκουμηθήκατε αἱ; Κοίτασε πού ἔλεγα καὶ ἐγὼ νὰ πᾶω δῶ τὸν κἀφέ μου. Δὲν πειράζει, περιμένω ὡς νὰ ψῆθῃ. Κόχνατε χρυστόφ'ιμο; Αἱ μὴ φερίτω τῆ πένω.

Τί νὰ τοῦ πῆς τὸρ καύτουνοῦ τοῦ παπᾶ; Ἐγὼ ξέρете τί τοῦ εἶπα; Νὰ περᾶση τὴν ἄλλη μέρα, γιατί δὲν εἶχα χκασμένα. Καὶ περᾶσε, ἀλλᾶ βοήμη τὴν μπόρτα τοίχῳ.

Τί εἴπατε ὁ πατήρ Ἀβέρκιος

στοῦ Περσικὰ κατὰ τὴ μέρα πού ῥίχουν τὸ σταυρὸ στη θάλασσα; Ὡ, εἶνε γιὰ νὰ γελάστε, δὲν εἶς; τὸ γράφω σήμερα γιὰ νὰ μὴ γεμίσω τὸ φύλλα ὄλο γιὰ παπαδίστακα. Λοιπόν, ὑπομονὴ κύρ Θόδωρε.

Καυμένη Μαρτῖα, πού φτάσαμε.

Ἐνας κάποιος ἄτσιμιο

μὲ ὄλη τὴ σημασία τῆς λέξεως, μετὰ ὑβρίζει, σένα πεταστούρι του, ἐπειδήτης δὲ καὶ ἴησε τῆς ἐντροπῆς μου νὰ ἀπαντήσω σὲ αἰτίμοις ἀνθρώπων; σὲ πλαστογράφους, σὲ κλέπτες, σὲ μαγαπαδόντες, σὲ φυλακωμένους χρόνια γιὰ ἐξύβριση καὶ ἀλλαις ἀτιμίαις, γιὰ δ' αὐτοδελώνας καὶ λέω, ἄ, ἐγὼ, ἐπειδὴ ἴη, καὶ φροῦ τὸ καπέλλο μου ἀπὸ πᾶνω ἀπὸ τὸ κούτελο, περιφρονῶ ὄλους ἐκεῖνους; τοὺς ἀνγκνωρισμένους αἰτίμοις, πού τοὺς γνωρίζεις. ἡ κοινωνία, ἐν τῶν ὁποίων μερικοὶ ἐξούσαν ὡς τὰ χτέες ἀπὸ τὰ χέρια μου, καὶ κάταν τὸν μεγάλο, καὶ θέλουν καὶ σήμερα μετὴ τῆς μαγαμποντιαῖς καὶ μετὴ τῆς καλποζικανιαῖς νὰ ζήσουν μετὴ τῆ τιμιότητος μου, καὶ οἱ ὁποῖοι ἔχρισαν νὰ με ὑβρίζουνε μετὴ τρόπο, πού συχένομαι νὰ σᾶς τὸν πῶ. Καὶ ποιὸ εἶνε αὐτοί; Ἐνας ἀλλοξόπιστος παπᾶς, πού ἔγινε τοῦρκος καὶ εἴπειτα χρυστιανός, ἓνας διαβόητος ψαροζήτης, ἓνας πρῶην διανομεύς, καὶ

Μαγκούφης. — Μὲ ἓνας θὰ τὸ πιάσῃ.

Μαγκούφης. — Κὶ ἄν κἀνη νερὸ ἀπὸ πολλὰς μεριαῖς, τότες πού βροσιμάστα; Μαγκούφης. — Στὸ κερχὶ μέσα.

Μαγκούφης. — Βρὲ ἀδερφε, κατὰ χλᾶς πῶς χλομαζούουμε ἴδω πέρῃ; Τί κερχὶ καὶ κακοῦνες, καὶ σκουνες καὶ καίκα καθούμαστε καὶ τσκαμπουνίζουμε; Κοντέψαμε νὰ γίνουμε κερβακυρεῖ καὶ καίκασιδες, ἐνῶ πούκεται περὶ τοῦ σπιτιοῦ μου. Ἐγὼ τὴν ἴησῃ νὰ με συμβουλεύψῃς γιὰ τὰ ταβταύρια μου καὶ τῆς φρακρίαῖς τῆς γυναικῆς μου καὶ τῆς κόρης μου, πού νὶ κορευιαστῆ, καὶ σὺ μοῦ λές, γοῦμενες καὶ σκουινὰ καὶ βράχια.

Μαγκούφης. — Μὲ τί θέλεις νὰ σοὺ πῶ, μήπως μούδω- κας, καὶ νὰ κατὰ χλᾶς; τί μοῦ γυρεύεις; Ἐπειτα μήπως μετὰ πῆρες γιὰ κἀνὲν μακριντοურτζῆ, νὰ πούλω γυκελῆ μαστρα- πᾶδες καὶ συμβουλαῖς μᾶζι;

Μαγκούφης. — Μίλα ἔτσι, πῶς εἶσαι ἓνα ζωῶν.

Μαγκούφης. — Βρὲ γαδρα, ποῖς εἶνε ζωῶν;

Μαγκούφης. — Βρὲ θέλεις νὰ κωλλώσωμε κελῶς ἐχόντων τῶν πράγματων, ὅστερ ἀπὸ τόσῳ χρόνων φιλικῃ;

Μαγκούφης. — Μήπως μετὰ πῆρες γιὰ βουεπιτῆ; Νὰ πῆ- γινε στοὺς δικηγόρους καὶ σὲ συμβουλεύψουνε σ' ὅτι θέλεις.

Μαγκούφης. — Θὰ πληρώσω τίποτις;

Μαγκούφης. — Ὁλὴ πληρώσης βέδικια, ἄμ τί θαρρεῖς σῆ- μαρης; πούλουται ἀκόμα καὶ τὰ λόγια τοῦ ἀγέρκῃ. Γιὰ νὰ μιλῆσῃ ἓνας στὴ βουλή γιὰ ὅτι ζητήμα, πρέπει νὰ ταμπίση κατὶ τίς. Νὰ δὲν ἄκούς, πού λέω, πῶς εἶς; καὶ ὁ Ζυγομαχῆς, ὁ φίλος σου, πῶς ἔχτιπῆσε κᾶμποιαὶ χιλιάδες στρέμματα, γιὰ νὰ μιλῆσῃ γιὰ τὸ ἀγροτικὸ ζήτημα ἑνάκιτις;

ἓνας; πού μοῦρετ: νὰ μίθετε τὰ κερτήρια του στοῦ Μεν... ἔστῃ, ὅπου εἶμεις τῖσσορα χρόνια.

Οἱ ἀρχαῖοι πρόγονοὶ αἱ, ἔχχανε μὲ κελῆ συνήθεια, καὶ ἔβαζαν σὲ κάθε ἀτίμου ἀνθρώπου μὲ βούλα κατὰ κούτελα με πυρωμένο σίδηρο, ἢ ὅποια ἔλεγε ἄτσιμιο, ἀπ' αὐτοὺς τοὺς προγόνους: μᾶς πῆραν καὶ οἱ Φραντζέζοι τὴ συνήθεια καὶ εἰθούλοσαν τῆς ἀτιμίας γυναῖκες, σὰν τὰ ἄλογα τοῦ ἱππικοῦ, τῆς καθὰκρίας μετὰ μὴ βούλα ἀπὸ ἀκαμένο σίδηρο, ἢ ὅποια βούλα εἶχε ἀπάνω γιὰ σύμβουλο ἓνα κρῖνο, αὐτὸ δὲ τὸ σημεῖο τοὺς τὸ ἔβαζαν ἢ στοῦ χέρι, σὰν μπόλι, ἢ στη πλάτη, ἢ στὸν ὦμο, καὶ τοὺς λέγαν, κερκαστὸ ἱστορας ἢ αἰτίμοις, ἔπρεπε λοιπὸν καὶ ἡ βουλή μας, ἐπειδὴ τῆς καὶ πολλοὶ ἀτίμοι ἔφάνηκν σ' αὐτὰ τὰ χρόνια στοῦ κόσμου, νὰ ψηφίσουν ἓνα τέ τοῦ νόμου, γιὰ νὰ λείψουμε μὲ καὶ κελῆ, ἀπὸ τῆς ἀτίμου; ἐκεῖνους ἐφημεριδογράφους, πού ἔρχονται νὰ μᾶς διδάξουνε τὴν ἠθική.

Λοιπὸν τὸ συμπέρασμα μου εἶνε, ὅτι ὅποιος στοῦ ἔζησῃ τολ- μήσει νὰ με ὑβρίτῃ εἶνε ἀτίμος, καὶ σ' αὐτὸν δὲν θὰ φτάσω ν' ἀπαντήσω πιτές μου.

Θέλεις νὰ κἀνης τὸν ὀχτῶ νὰ χίση μαῦρο αἶμα; Ὄταν μιλᾶς, νὰ μὴ μιλᾶς; κυστᾶς; ἄλλου καὶ γέλα.

Ἡ Ἰηση

εἶνε τὸ στήριγμα κάθε κράτους, χωρὶς Ἰηση, ἔπ. τα δὲν γίνεται, λέει δὲ τὸ τραγοῦδι.

Γιὰ τοῦ Χριστοῦ τὴ μίστη τὴν ἀγίαν καὶ τῆς πατριδος τὴν ελευθερίαν γιὰ αὐτὰ τὰ δύο πολεμῶ, μ' αὐτὰ νὰ ζήσω προσπαθῶ, καὶ ἄν δὲν τὰ ἀποχτήσω, τί μ' ὀφείλει νὰ ζήσω.

Μ' αὐτὸ τὸ τραγοῦδι οἱ πατέρες μας πολέμησαν, μ' αὐτὸ μᾶς ελευθέρωσαν, καὶ τὴν ἀγίαν Ἰησην, αὐτὴ τὴ Ἰηση καὶ μᾶς, κοντεύουν νὰ μᾶς τὴ κάνοσαν αἰσιδία: οἱ παπᾶδες, μᾶς.

Ὄταν βλέπω εἶς τὸν Αὐτῆ, νὰ ρωιάζεται, νὰ βογᾶτε ἐ- σαντίον τοῦ κληρῶ, θὰ πῆ, ὅτι ἡμεῖς ὁ χκαχλῆ; λᾶς, δὲν

Μαγκούφης. — Δὲν κολλοῦν αὐτᾶ. Εἶδες πῶς τοὺς τζ- τριψε στοῦ μούτρα καὶ τοὺς ἔκανε ρεζιλιδες τῶν μαζκαράδιων

Μαγκούφης. — Αἱ, τότε πῆγινε νὰ σὲ συμβουλεύψῃ ὁ Παχλα ἰδης, πού εἶνε μᾶκν σὴ ψευτιᾶ, πῆγινε στὸν Στυ- ρόπουλο, πού ἔρεῖ ἀπὸ στρατοδικαῖς μελιόννια, πῆγινε στὸν Στεφανίδη, πού ἀντίς γιὰ ὑπερᾶσισις, μπορεῖ νὰ σοὺ ρεζιλέψῃ ὄλο τὸ σπῆτι σου, πῆγινε στὸν Μαυρεῶτο, πού γιὰ μὴ συμβουλῆ κάλπιση, μπορεῖ νὰ σοὺ γυρεύῃ καὶ τὴ μᾶκν καὶ τὸν πατέρα σου. Τί ἄλλο νὰ σοὺ πῶ.

Μαγκούφης. — Κατὰ χλᾶς, πῶς δὲν θέλεις νὰ μοῦ κἀνη; κἀνὲν κελῶ, καὶ μοῦ τὰ φέρνεις γύρω.

Μαγκούφης. — Αἱ καλᾶ, περὶ διάγραφῃ μετὰ τοῦ λοιπῶν τὴν ὑπόθεσι τῆς συμβουλῆ μου πού θέλεις νὰ σοὺ δώσω, καὶ ποῖου εἶδους τῆς φύσις εἶνε, καὶ πῶς τὴ θέλεις νὰ ἴηε καὶ ποιᾶ; ποιότης καὶ τίνοια σχῆμα;

Μαγκούφης. — Στὸ σχῆμα συμβουλῆς. Ἄκου δὲν λοιπὸν. Ἡ κόρη μου.

Μαγκούφης. — Ἡ κόρη σου. Τί ἔκανε ἡ κόρη σου; θέλει νὰ ξεγίνη ἀπὸ κόρη σου, καὶ νὰ πᾶρῃ ἄλλον ἄντρο;

Μαγκούφης. — Καλᾶ καὶ τόβρες, αὐτὸ εἶνε. Αὐτὸν τὸν ἄν- τρο ἐγὼ δὲν τὸν θέλω.

Μαγκ. — Μὴ τὴν πᾶρη.

Μαγκούφης. — Μὲ τὸν θέλει ἐκεῖνη.

Μαγκ. — Ἄς τὴν πᾶρη.

Μαγκούφης. — Ἀλλὰ ἐγὼ ἓνα ἓνα δὲν θέλω νὰ τὸν πᾶρῃ, διότι ἄν τὸν πᾶρῃ, θὰ πῆ πῶς θὰ τὸν πᾶρῃ, καὶ γιὰ νὰ τὸν πᾶρῃ, ὁ δικός μου ὁ λόγος δὲν θὰ περᾶσῃ, πού ἐπιμένω νὰ μὴ τὸν πᾶρῃ. Τέλος πάντων θέλω νὰ με συμβουλεύψῃς πῶς νὰ κάνω γιὰ νὰ με τὸν πᾶρῃ.

Μαγκ. — Αἱ, σὲ συμβουλεύω τότες νὰ μὴ τὸν πᾶρῃ.

χόσους ἀκόμα τὴ Ἰηση καὶ μᾶς, ὅτι κερκκακῆς μᾶς, μᾶς ἐρεζιλοῦνον τὴ κερδιά.

Καὶ μ' αὐτᾶ, κύριοι, πούρετῃς ὁ ἀγιος—τίποτις ἀγιος— τῶν Φερσάλων, ἀπὸ ἔδραστῃς τὸ τιμιο σταυρὸ μας; στὴ Δε- ξικενη τῆς πλάτης τῆς Ελευθερίας; τὴν πῆρε καὶ ἀνέδωκε στοῦ σπῆτι τοῦ Κομμουντούρου νὰ τὸν φιλήσῃ, ἐνῶ ὄλοι ὁ λόγος περιμένε ἀπὸ κάτω νὰ τὸν ἀναπατή.

Βρὲ κύριε Φερσάλων, ποῖς; σούδωκε σένα τὸ δικίωμα ἀν- τὶς νὰ πᾶς; μετὰ τὸν κληρῶ τὸν Τιμιο σταυρὸ στὴν ἐκκλησίᾳ νὰ τὸν ἀνασπαστῃ ὄλος ὁ κόσμος; νὰ τὸν ἀνεβάσης στοῦ σπῆτι τοῦ Κομμουντούρου καὶ νὰ μπικιῇ καὶ μέσκα κάθε στραβὸ κούτσουρο, ν' ἀνασπᾶται τὸ σταυρὸ, σάκτις τὸ σπῆτι τοῦ Κομμουντούρου καὶ ἴηε ἑκκλητικῆ. Κουτῃ Δεσπότη, μᾶς καὶ θαρρεῖς, ὅτι ὁ εἶκος τοῦ Μαρῶνα εἶνε οἶκος τοῦ Κυρίου;

Δεσπότης εἶσαι, ἀπὸ πῶς, ἡ τραγοῦνη;

Μὴ μᾶς ἐγκίζετε τὴ Ἰηση καὶ μᾶς νὰ μὴ εἶς πάρη ὁ δὲχο- λος τὴ Ἰηση καὶ πού δὲν λατρνευτε.

Τι τὸν πῆρες; βρὲ κύριε Δεσπότη, τῶν Φερσάλων τὸν Κομ- μουντούρο, γιὰ κἀνὲν παρῆ, τούκαμ κἀνήμενε, καὶ πῆρες νὰ τοῦ κἀνης, μετὰ ὄλο δέσπῃ; καὶ ἀρῆσε; τὸν κόσμο νὰ πε- ριμένῃ ἀπὸ τὸ σπῆτι τοῦ Κομμουντούρου σὰν νὰ ἴηε κἀνὲν κἀνήμας γάδαρες;

Βρὲ κύρ Δεσπότη δὲν βλέπεις; ὅτι ἡ Ἰηση δὲν ἔχει τὸν ἀνώτερό της; Ἄσι στοῦ δὲχολο καὶ σὺ τραγοῦπακ.

Δεσποτᾶδες; μωρὲ εἶσατε; σὲ; ἡ τουρκόπιστοι;

Ἐγὼ λαθρημένα κροῖματα

ἀπὸ τοῦ; ἐντιμοῦς ἀνταποκριταῖς μου τῶν ἐπαρχιῶν ὡς καλῶς καὶ ἀπὸ τοὺς τοῦ ἐξωτικῶς, καὶ θὰ γράψω μεθύριο ἀπὸ ποῖου; ἐλαχῖα παράδες, ὡς καλῶς καὶ ἀπὸ ποῖους δὲν ἐλαβῖ, γιὰ τοὺς βλογισμένους.

Ἀρχισ

καὶ στὴν Ἑλλάδα τὸ ἀνθρωπομαμποῖο, οἱ Κρητοκλάδες; κου- βῆλῃσαν ἀπὸ τὴ Σμῶνη καὶ τῆ Ἥβη ἀνθρώποις γιὰ νὰ που- λούν τὴν Ἐρημηρία, ἀπὸ δέ τοὺς ὑποσχεθήκαν λαγούς με

Μαγκούφης. — Μὲ θέλει νὰ τὸν πᾶρη

Μαγκ. — Πολὺ καλᾶ, ἀρῆσε τὴν νὰ τὸν πᾶρη, καὶ ἀπὸ τὸν πᾶρη καλᾶ καλᾶ, ὅστερ καὶ σὺ πῆγινε καὶ πᾶρη ἀπὸ κάτω ἀπὸ τὰ περᾶσῃ τῆς καὶ φῶιάς ἀλλὰ λέγῃ.

Ἄκυρος ὁ γάμος σου.

Μαγκούφης. — Μωρὲ εὐγε σ.υ. Τόκα. Σὺ εἶσαι ὁ Θεὸς τῶν συμβουλιῶν, ἢ σφίκα πού τρύπησε τὸ κεφάλι τοῦ Ζῆν καὶ βγήκε; σὲ τὴν Ἀθηνᾶ τῆς Ἀκαδημαῖς μᾶζι μετὰ τὸν Ἀπόλ- λων τὸ ξεβράκωτο. Τύφλες νάχῃ ὁ Καλλιγῆς; μᾶς μπῆρες σὲ εἶνα. Ἀντίο ἀντίο, ἀδερφε, σὲ εὐχαριστῶ σε. Πᾶω νὰ τὴν βᾶνω σὲ ἐνέργεια... Ἀ κυρὰ Μαγκουφίτσα, ἄκυρος ὁ γάμος σου (φέυγει)

Σικηνή δεκτεῖρα.

Μαγκούφης καὶ Μαγκούφης.

Μαγκούφης. — Ἡ κόρη μου ξεμυκλίστηκε. Θέλει νὰ πε- ρᾶσῃ τὸ δικὸ της;

Μαγκούφης. — Ἄς τὸ περᾶσῃ, τὸ δικὸ σου νὰ καλᾶ.

Μαγκούφης. — Μὲ ἐγὼ δὲν θέλω νὰ περᾶσῃ τὸ δικὸ της, θέλω νὰ περᾶσῃ τὸ δικὸ μου. Τὸν ἄντρο πού θέλει ἐκεῖνη, πρέ- πει νὰ ἴηαι τῆς ἀρεσκείας μου. Ἐρῶ τί λογῆ; ἀντρο; θὰ βγῆ; Ἐρῶ γῶ ἄν ἴηαι μολιασμένος, ἄν εὐγινε τὴ βλογιᾶ, ἄν ἴηαι σίγουρος. Νὰ τὸν πᾶρη καὶ νὰ τῆς πῆσῃ ὕστερης, νὰ ἔχομε κέρδος τὰ ἔξοδα τοῦ θαλήματός του, καὶ μάλιστα τόρῃ ἀπάνω σ' αὐτὴ τὴν ἀκρίβεια πού ἔχουν οἱ παπαδες, ἐ- νεκα τῶν πολλῶν πεθαμῶνε;

Μαγκούφης. — Τηραξέτε τὸνε πάλι σὲ, ἄν ἔχῃ μπόλι.

Μαγκούφης. — Δὲν θέλω μόνο αὐτὸ, θέλω νὰ ξέρω ἄν ἔχῃ

Ἡ Κυρία πάει στὸ βασιλικὸ χορὸ.
Καλὴ δὲν ἦνε;

Ἄντρα ἐπιστρέφω ἀπὸ τὸ Παλάτι καὶ σοῦ
φέρνω τὸ παράσημο. Ἔστο ἐδῶ πᾶ εἶνε.

πετραχίλια καὶ φούρνους μὲ καρβέλια ἀφροῦ τοὺς σήκωσαν
τοὺς ἀνθρώπους ἀπὸ τῆ δουλειᾶ τους, τότε πολεμοῦν νὰ τοὺς
χαρμπορᾶν τοὺς μιστοὺς ποὺ τοὺς ὑποσέθηκαν, εἰς τρόπον
ὥστε ἓνας ἀπ' αὐτοὺς τοὺς φουκαριασμένους κοντεύει νὰ
τινάξῃ τὰ πέταλα ἀπὸ τῆ καλοπέρισσι. Εἶναι ἀνθρώποι βλέ-
πετε θεοφοβούμενοι, καὶ ὅλα αὐτὰ τὰ μασκαροκαμῶματα τὰ
κάναν γιὰ νὰ ἀντιπολιτοῦν τοὺς ντόπιους πουλιτᾶς τῶν ἐφη-
μερίδων, σάμα-ις αὐτὰ τὰ στοιχὰ παιδιὰ τοὺς εὐγαναν τὰ
μάτια. Οὕτω.

Ὁμογενῆς.

Βρὲ Κερατὰ Λάφη, μοιάζεις σὰν καὶ ἐμένα.
Κέρατα ἔχεις ἐσὺ, κέρατα μοιάζουν
καὶ τὰ δικὰ μου τὰ μαλλιᾶ.

Λαὸς. — Καλῶς σ' ἔφερχν, τὸ ρόμπλό μου
εἶνε καλὸ Ἄγριεψι αἱ ἐγίνα ἐγὼ ὁ
κυρίαρχος λαὸς, ἀγριάνθρωπος.

ὅλα του σωστὰ εἰς τὸ τόπο τους. Τόρξ καθὼς κατάντησαν
οἱ ἄντρες, δὲν εἶνε τῶν ἀντρῶνε.

Μαγκουφλα. — Στείλ τον τότες, στή Κέρκυρα νὰ δῆτε
ἂν τάχη οὐλα σωστὰ;

Μαγκουφα. — Αὐτὸ θὰ κάνω. Σὲς εὐχαριστῶ σε. Ἄντιο
σε, καὶ χαιρετίσματα.